

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/70/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3217201685
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3217201685.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: T., zastúpeného V. a Z., proti žalovanému: S., o zaplatenie 2.339,64 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 17. januára 2018, č.k. 2Csp/76/2017-83, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením okresný súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia 2.339,64 eur s prísl. zamietol. Žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Obč. zákonníka, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 39 Obč. zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/ zák. č. 258/2001 Z.z., § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. a § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení zároveň povinný prihliadnúť aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014. Vo vzťahu k nemu neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a absentujúce prechodné ustanovenie bol konajúci súd povinný aplikovať toto ustanovenie. Na základe uvedeného súd prvej inštancie posudzoval uplatnený nárok žalobcu aj s prihliadnutím na normy chrániace spotrebiteľa a dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné vydať rozsudok pre uznanie tak, ako to navrhol žalobca, nakoľko súd zistil zákonné dôvody, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať celý uplatnený nárok voči žalovanému ako spotrebiteľovi. Následne sa v prvom rade zaoberal otázkou, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby proti žalovanému. Uviedol, že žalobca zaťažuje povinnosť preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Dôvodil, že v konaní nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu (N.) ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 25.09.2014 uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, pričom predmetom postúpenia mala byť aj pohľadávka voči žalovanému, ktorú žalobca uplatnil v posudzovanom spore. Uviedol, že ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznáva veriteľovi právo postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka písomnou zmluvou inému subjektu. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou

spojenými. Keďže pôvodný veriteľ (N.) je bankou, zákonodarcom sú v osobitnom zákone stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v príslušnom znení v čase postúpenia môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta, a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak je pohľadávka splatná, predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky a klient, teda dlžník je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Vzhľadom na text daného ustanovenia je zrejmé, že zákonodarcu v ňom stanovil predpoklady, ktoré musia byť splnené pre to, aby bola pohľadávka spôsobilá na postúpenie zo strany banky na tretiu osobu. V prípade, že tieto podmienky splnené nie sú, nemôže dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Súd prvej inštancie považoval za dôležité zdôrazniť, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má nepochybne povahu kogentného ustanovenia, od ktorého sa nie je možné v zmluve odchýliť, keďže je v ňom vymedzený postup, ktorý musí byť dodržaný na to, aby banka bola oprávnená postúpiť pohľadávku z úveru tretej osobe a ktoré dáva možnosť klientovi po písomnej výzve banky vyrovnať omeškané splátky úveru a predísť tak postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu. Toto ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť dodržané v každom prípade bez ohľadu na to, či dlžník s postúpením pohľadávky nesúhlasí, ako aj vtedy, keď banka do všeobecných obchodných podmienok vložila ustanovenie o súhlase dlžníka s postúpením pohľadávky banky na tretiu osobu. Nemôže preto podľa názoru súdu prvej inštancie dôjsť k platnému dojednaniu odchýlnej úpravy podmienok postúpenia pohľadávky banky v zmluve, čo je v danom prípade zvýraznené aj tým, že žalovaný vystupuje v zmluvnom vzťahu z predmetnej zmluvy v postavení spotrebiteľa teda slabšej zmluvnej strany. Konštatoval, že daný zmluvný vzťah je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Súd prvej inštancie k bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, na ktorý poukazoval žalobca, navyše uviedol, že ak dojednanie v tomto ustanovení na jednej strane vylučuje možnosť dlžníka postúpiť svoje pohľadávky voči banke na tretiu osobu bez súhlasu banky a na druhej strane si banka vymedzuje oprávnenie kedykoľvek postúpiť akúkoľvek svoju pohľadávku na tretiu osobu aj bez súhlasu dlžníka, ide o zjavný nepomer a nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach, ktorý môže podstatne sťažiť uplatnenie nárokov dlžníka (klienta) voči banke. Súd prvej inštancie vyhodnotil túto zmluvnú podmienku umožňujúcu postúpiť práva zo zmluvy bez súhlasu druhej zmluvnej strany len banke za neprijateľnú (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepredložil súdu písomnú výzvu právneho predchodcu žalobcu (banky - N.) na splnenie dlhu adresovanú žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu a ani doklad o doručení, resp. odoslaní takejto výzvy žalovanému. Bolo v záujme veriteľa, aby kvalifikovanú výzvu zasielal dlžníkovi takým spôsobom, aby to bolo preukázateľné, a aby doklad o odoslaní (poštový podací lístok), a následne potvrdenie o doručení (doručenku) výzvy dlžníkovi uschovával pre prípad jeho potreby v budúcnosti. Doklady o odoslaní, resp. doručení kvalifikovanej výzvy žalovanému v posudzovanom spore žalobca nepredložil. Poukázal na to, že predpoklady uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách ako nevyhnutné podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu pritom vyhodnotil aj Krajský súd v Prešove v uznesení sp. zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 18Co/358/2015 zo dňa 11.10.2016, Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp. zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, č.k. 6Co/603/2015 - 166 zo dňa 22.03.2016, č.k. 17Co 1308/2015-74 zo dňa 21.12.2016, č.k. 5Co/391/2016-245 zo dňa 13.12.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudkoch sp. zn. 26Co/552/2015 zo dňa 26.09.2016, sp. zn. 23Co/450/2015 zo dňa 25.09.2016, Krajský súd v Žiline v rozsudkoch sp. zn. 11Co/235/2016 zo dňa 12.09.2016, sp. zn. 9Co/248/2016 zo dňa 22.08.2016. Súd v danej veci nevidel dôvod pre odklon od tejto ustálenej rozhodovacej činnosti súdov. Súdna prax sa pritom už odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo 49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009. K správnosti týchto záverov obsiahnutých v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009 sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012. Za tohto stavu je potrebné konštatovať, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou, podľa zákona o bankách neboli

splnené. Po zistení skutkového stavu a po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanému v tomto spore domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení zo dňa 25.09.2014 so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení nebol dodržaný § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba splatná pohľadávka za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a nepretržitého omeškania dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu postúpenia. Žalobca v konaní nepreukázal, že výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, bola žalovanému zaslaná a doručená. Žalobca teda nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pretože nepreukázal splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky je neplatné pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených dôvodov považoval postúpenie pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu za neplatné, žalobca tak nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, žalobca nie je nositeľom práva, ktoré uplatnil v danom spotrebiteľskom spore, uplatnené právo v tomto spore mu nie je možné priznať. Súd preto s prihliadnutím na vyššie uvedené konkrétne okolnosti daného prípadu (špecifické a odlišné od konania a rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 437/2013, na ktoré poukazoval žalobca) a aplikujúc § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v konečnom dôsledku nevydal v danej veci rozsudok pre uznanie a žalobu zamietol v celom rozsahu. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Konštatoval, že žalobca bol v spore neúspešný, keď súd podanú žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, nárok na náhradu trov konania by mal v celom rozsahu žalovaný voči žalobcovi, ale pretože žalovanému žiadne účelné trovy preukázateľne v tomto konaní nevznikli a ani si žiadne neuplatnil, súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie prejednávanú vec nesprávne právne posúdil. Zastával názor, že súd prvej inštancie mal právnu povinnosť vydať rozsudok pre uznanie, keď ust. § 282 CSP neposkytuje súdu možnosť rozhodovať o tom, či za splnenia zákonných podmienok vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, ale prikazuje mu takto konať. Ďalej poukázal na to, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je dispozitívne, k postúpeniu došlo so súhlasom žalovaného a nedodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemá za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Najvyšší súd SR v konaní pod sp.zn. 1Cdo/76/2007 posúdil ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách taktiež ako dispozitívne. I v prípade, ak by žalovanému nebola doručená výzva v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, bolo by postúpenie pohľadávky platné. Tento právny záver vychádza zo zákonných a zmluvných ustanovení, ktoré súd prvej inštancie pri rozhodovaní aplikoval nesprávne. V zmysle bodu 19.16 obchodných podmienok k predmetnej zmluve o úvere, žalovaná výslovne súhlasila s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžaduje predchádzajúcu výzvu len v prípade postúpenia bez súhlasu klienta. V posudzovanej veci však postúpenie pohľadávky bolo realizované so súhlasom žalovaného ako klienta banky, keď jeho súhlas vyplýva z ustanovenia bodu 19.16 obchodných podmienok. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že účelom tohto ustanovenia je len úprava výnimiek z bankového tajomstva. Toto zákonné ustanovenie neupravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba podmienky, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavným účelom § 92 ods. 8 Zákona o bankách, aj podľa dôvodovej správy, bolo prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu niet v zákone ani v dôvodovej správe žiadnej zmienky. V tejto súvislosti treba mať na zreteli ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. Záver súdu prvej inštancie, že banka môže pohľadávku platne postúpiť len za podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách z tohto ustanovenia nevyplýva.

3. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

4. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 O.s.p. poukazuje.

5. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

6. Ustanovenie § 525 určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok.

7. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

8. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

9. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

10. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

11. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

12. Je bez významu, že podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonom predpise, ktorý je predpisom verejného práva. Zmluva o postúpení je občianskoprávnou zmluvou, ktorú upravuje Občiansky zákonník. Táto charakteristika zmluvy nevylučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok (bankové pohľadávky) v osobitnom zákone verejnoprávnej povahy (zákon o bankách). Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom. Ust. § 39 Občianskeho zákonníka nerozlišuje, o akú triedu právnej normy ide (normu verejného alebo súkromného práva).

13. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona č 483/2001 Z. z. Písomné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie.

14. Odvolací súd tak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky predchádzajúcej písomnej výzvy banky dlžníkovi, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky,

ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla. Jeho žaloba na plnenie bola už z uvedeného dôvodu správne zamietnutá.

15. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd SR v rozsudku z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, keď uviedol, že „podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“.

16. S poukazom na uvedené nemohla byť opodstatnená ani odvolacia námietka žalobcu v tom smere, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Navyiac je potrebné uviesť, že zo strany žalovanej ani k uznaniu dlhu tak ako to vyžaduje § 558 Obč. zák. nedošlo.

17. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods.1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 ods. 1 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že nemá nárok na náhradu trov.

21. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).